

Form af Salg af Værdipapirer eller andre Former af Landbrugskredit, som er Vagerkredit, saa vil Loven kun komme til at gjælde for en ringe Klasse af Mennesker, og saa er det et stort Spørgsmaal, om det er værdt at sætte et saa stort Apparat i Gang. Der er en anden Slags Vager, som Lovforslaget ikke har tænkt paa, og som maaske er ligesaa almindelig her i Byen, det er den, som drives af selve Møbelhandlere. Denne Lov tager Sigte paa dem, der have Møbellaan i Form af Salg og Veie af deres egne Møbler, men det er ikke Halvdelen af Møbellaan, der afluttes paa den Maade, nei, de fleste og de aller værste ordnes saaledes, at Møbelaanerne ere selv Møbelhandlere og sælge virkelig nye Møbler, som overleveres til den, der skal have dem, og saa gaar det saaledes til, at der overleveres ham paa Lejekontrakt splinterne Møbler ud af Lageret. Jeg har meget hyppig truffet det Tilfælde i min Virksomhed som Sagførerfuldmægtig. Det gaar saaledes til, at hver Gang Leien om trent er betalt, saa brænde de simpelthen Kvitteringerne og begynde forfra paa en Frist. Denne Form af Vager, der som sagt er meget almindelig, vil ikke blive rammet af dette Lovforslag. Jeg synes, at skulle vi have en saadan Lov, saa maa vi optage det Princip, som forekommer i den bekjendte provisoriske Lov om Pressen, nemlig Inkvisition efter den Virkelige. Sif vi det, og samtidig en Regel om, at en meget stor Bøde kunde inddrives i den virkelige Nigmands Bø, saa tror jeg, at hvis man overhovedet skal sætte Straf for Vager, vil man komme Tingene meget nær, og jeg indser ikke, at det kunde være saa farligt, thi jeg ser ikke, at der kan være mere Ondt i her at bryde et gammelt Lovprincip, at Bøden maa ikke inddrives, end i det andet Tilfælde. Jeg synes ikke, at Justitsministeren skal forbeholde sig ad provisorisk Veie at bryde et saadant gammelt Princip, det er ingen Ulykke, naar vi er med. Jeg synes derfor, at det var rigtigst at tage Inkvisition efter den virkelige Nigmand og saa inddrive en meget betydelig Bøde hos ham, det tror jeg vil være i Analogi med, hvad der er blevet tilladt ved Loven om Pressen, og den bedste Maade at komme Vager til Livs paa. Forvrigt maa jeg sige, at Loven interesserer mig kun i ringe Grad og i meget ringere Grad, hvis

den ikke angaar Landeindomme og ikke tilsigter at ramme den Vager, der drives med dem.

Der er en anden Ting, som jeg vilde henstille til den ærede Justitsminister, jeg er nemlig ikke enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgfreds (Hørup), naar han siger, at man skal holde sig til, hvad der kan gøres ad privat Veie. Jeg tror, at det er absolut forkert paa dette Omraade. Jeg tror ikke, at en privat Møbelbank vil udrette det Allersjæreste til at hjælpe de virkelige Trængende. Det, der gjør, at Vagerveglere florerer, er simpelthen deres hemmelige Karakter. Efter de nu gjældende Lovregler fordres der hverken Thinglæsning eller nogensomhelst Offentliggjørelse, man skal ikke henvende sig nogetsteds uden til den private Mand, og det er ganske behageligt for en Familie, der vil pantsætte sine Møbler, at Ingen faar det at vide, men at man frit kan bruge dem og overfor Venner, Familie og Husfæller optræde som den, der har nydelige Møbler, nægtet man ikke eier en Dre deri. Det vil man blive ved med, det modarbeides ikke ved en Møbelbank. Jeg tror ikke, at den Slags Folk gaar op i en Møbelbank. Det vil naturligvis blive en Bank med et betydeligt Personale, som ved Underøgelse af Forholdene bliver bekjendt med Alt. De vil ikke udsætte sig for at møde Folk paa Gaden, som paa Spørgsmaalet, hvor gif han hen? skulde kunne svare, han gif op i Møbelbanken. Det vilde hurtig blive bekjendt i Kjøbenhavn, og det vilde medføre, at alle den Mand's Kreditorer, som fik det at vide, vilde falde over ham med Eksekution og Rettsforfølgning. Maa jeg henstille til den høitærede Justitsminister, om han ikke af Hensyn til det filantropiske Øiemed kunde gaa ind paa en anden Affattelse af Loven, saa at den kom til at gaa ud paa at paavise de Paagjældende et Sted, hvor de kunde gaa hen. Det vilde være den bedste Maade til at fyldestgjøre det sociale Øiemed ved Loven, at den anviste de Paagjældende et Sted at gaa hen. Jeg vil henstille, om det ikke i Analogi med, hvad der gjælder om Panteaanere eller Advandringsagenter eller, for ogsaa at tage en fjernere Analogi, Klasse-lotterikollektører, kunde lade sig gjøre, at Staten kunde autorisere visse bestemte Personer, som deponerede en meget betydelig